Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2021-0805
(mr. E.C. Ruinaard, voorzitter, mr. J.L.M. Luiten, mr. S.W.A. Kelterman, leden en mr. T.A. Tang, secretaris)

Klacht ontvangen op	: 15 september 2020
Ingediend door	: De consument
Tegen	: Nationale-Nederlanden Schadeverzekering Maatschappij N.V., h.o.d.n. OHRA Schadeverzekeringen, gevestigd te Den Haag, verder te noemen de verzekeraar, waarbij de uitvoering van de rechtsbijstand is uitbesteed aan DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringmaatschappij N.V., verder te noemen de uitvoerder
Datum uitspraak	: 10 september 2021
Aard uitspraak	: Bindend advies
Uitkomst	: Vordering afgewezen
Bijlage	: Relevante bepalingen uit de verzekeringsvoorwaarden

Samenvatting

Rechtsbijstandverzekering. Klacht over uitvoering geschillenregeling. In de bindende adviezen die in het kader van de geschillenregeling zijn uitgebracht is bij het bepalen van het aanvangsmoment van de verjaring uitgegaan van een objectief criterium. De ter zake dienende omstandigheden zijn daarbij buiten beschouwing gelaten. De commissie oordeelt dat de ter zake dienende omstandigheden meegewogen hadden moeten worden. Maar omdat de consument haar gestelde schade, ook in deze procedure, onvoldoende heeft onderbouwd of aannemelijk gemaakt, komt de commissie tot het oordeel dat gebondenheid aan de inhoud van de bindende adviezen van de advocaat naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar is. De klacht is ongegrond en de vorderingen van de consument worden daarom afgewezen.

1. De procedure

1.1 De commissie beslist op basis van haar reglement en op basis van de door partijen aan Kifid tijdig ingestuurde documenten inclusief bijlagen. Het gaat om: 1) het klachtformulier van de consument, 2) het verweerschrift van de uitvoerder, 3) de aanvullende reactie van de uitvoerder na de zitting en 4) de reactie daarop van de consument.

1.2 Partijen zijn opgeroepen voor een hoorzitting op 15 januari 2021. Partijen zijn aldaar verschenen.

Na de hoorzitting heeft de uitvoerder, op verzoek van de commissie, een aanvullende reactie gegeven. Daarop heeft de consument kunnen reageren.

1.3 Partijen hebben gekozen voor een bindend advies. Dit betekent dat partijen elkaar aan de uitspraak kunnen houden.

2. Het geschil

Wat is er gebeurd?

2.1 De consument heeft een particuliere rechtsbijstandverzekering bij de verzekeraar afgesloten. De verzekeraar heeft de uitvoering van de rechtsbijstand uitbesteed aan de uitvoerder.

2.2 Op de rechtsbijstandverzekering zijn onder andere van toepassing de voorwaarden Model RE0505 (hierna: de verzekeringsvoorwaarden). De voor dit geschil relevante bepalingen zijn opgenomen in de bijlage bij deze uitspraak.

2.3 In verband met de beëindiging van haar dienstverband door haar (voormalige) werkgever per 1 juni 2012 heeft de vakorganisatie RMU (hierna: de vakorganisatie) de consument rechtshulp geboden in de periode 2012 tot 2018. Er zijn diverse bestuursrechtelijke procedures gevoerd. De Centrale Raad van Beroep heeft bij uitspraak van 3 augustus 2017 geoordeeld dat er geen sprake was van een beroepsziekte zodat de consument geen aanspraak kon maken op aanvulling op haar WIA-uitkering. De Centrale Raad van Beroep heeft bij uitspraak van 18 januari 2018 geoordeeld dat indertijd te laat bezwaar is gemaakt tegen de eindafrekening na de beëindiging van het dienstverband.

2.4 Na de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 18 januari 2018, heeft de consument in februari 2018 een beroep op haar rechtsbijstandverzekering gedaan voor haar geschil met de vakorganisatie. De consument heeft de uitvoerder om rechtshulp verzocht bij de aansprakelijkstelling van de vakorganisatie voor de fouten die bij de belangenbehartiging zijn gemaakt. Door de vakorganisatie is geen bezwaar gemaakt tegen het ontslagbesluit van haar werkgever van 7 mei 2012 en te laat bezwaar gemaakt tegen de eindafrekening. Daarnaast zou de vakorganisatie de belangen van de consument onvoldoende hebben behartigd in het geschil met de werkgever over de arbeidsongeschiktheid wegens beroepsziekte. De uitvoerder heeft de zaak in behandeling genomen en de consument rechtshulp verleend.

2.5 Nadat de uitvoerder de vakorganisatie per brief van 12 juli 2018 aansprakelijk had gesteld voor de door de consument geleden schade, heeft de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van de vakorganisatie een bedrag aangeboden van € 4.000,00 netto. Dit bedrag is aan de consument overgemaakt. Volgens de uitvoerder was dit het maximaal haalbare bedrag aan schadevergoeding dat de consument op de vakorganisatie zou kunnen verhalen. Hierna is tussen de consument en de uitvoerder een verschil van mening ontstaan over de slagingskans om een hogere schadevergoeding (van de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar) van de vakorganisatie te verkrijgen.

In verband met dit verschil van mening is de geschillenregeling toegepast. Op 1 oktober 2019 is er door een externe advocaat een bindend advies uitgebracht. Naar aanleiding van dit bindend advies heeft de uitvoerder de consument in aanvulling op het bedrag van € 4.000,00 een bedrag van € 1.321,20 aangeboden tegen finale kwijting. De consument heeft dat aanvullende bedrag niet geaccepteerd. De uitvoerder heeft de rechtsbijstand gestaakt.

2.6 Hierna heeft de consument bij de uitvoerder geklaagd over het bindend advies en op 22 november 2019 heeft zij haar klacht ter beoordeling voorgelegd aan de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening Kifid. Bij bindend advies van 15 april 2020 (hierna: de uitspraak Kifid GC 2020-331) heeft de geschillencommissie bepaald dat de uitvoerder de geschillenregeling opnieuw moet aanbieden, omdat de externe advocaat niet de beschikking had gekregen over het arbeidsongeschiktheidsdossier van de consument. De vordering tot vergoeding van schade is afgewezen.

2.7 Na de uitspraak Kifid GC 2020-331 is opnieuw de geschillenregeling toegepast. Hiervoor heeft de uitvoerder een door de consument uitgekozen advocaat ingeschakeld (hierna: advocaat 2).

2.8 Op 24 juni 2020 heeft advocaat 2 een bindend advies uitgebracht (hierna: bindend advies 1). Daarin stond voor zover relevant:
"(…), ik acht de kans gering dat de civiele rechter, in een beroepsaansprakelijkheidszaak, zal oordelen dat sprake is geweest van een beroepsfout, indien de vordering niet toewijsbaar is, dan wel dat er geen sprake is van aantoonbare schade (…) De kans dat dit, uiteindelijk, tot een hogere schadevergoeding leidt dan nu is aangeboden, acht ik klein.
(…)
Ik kan mij vinden in de beoordeling van Das dat een beroepsaansprakelijkheidsprocedure op grond van een tekortkoming bij de behandeling in de 'beroepsziektezaak' en ter zake van de eindafrekening onvoldoende kans van slagen heeft, althans niet tot een beter resultaat zal leiden. Ik kan mij niet vinden in het oordeel dat het ontslagbesluit niet met (enige mate) kans op succes had kunnen worden aangevochten, maar dat er eerst sprake is van schade indien mw. [naam van de consument] daarna (binnen afzienbare tijd) in staat zou zijn geweest om, met inachtneming van haar beperkingen, bij [naam van de werkgever] in passend werk te re-integreren, tegen bijbehorende loonwaarde. Daarbij dient dan ook de hoogte van de WGA-uitkering te worden betrokken.
Zoals hierboven aangegeven dient dat nader te worden uitgezocht; mocht binnen die tijdspanne enige vorm van herstel, waarmee re-integratie had kunnen worden gerealiseerd, niet zijn gerealiseerd, dan is er geen schade.
(…)"

2.9 Vervolgens heeft de uitvoerder advocaat 2 verzocht om een aanvullend advies uit te brengen. Op 14 augustus 2020 is er door advocaat 2 een aanvullend advies (hierna: bindend advies 2) uitgebracht. In dit advies concludeert hij allereerst dat er geen kans op succes is omdat de vordering op de vakorganisatie is verjaard op grond van artikel 3:310 lid 1 Burgerlijk Wetboek (hierna: BW). De consument wist dat de vakorganisatie geen bezwaar had gemaakt tegen het ontslagbesluit van 7 mei 2012. Dat had volgens advocaat 2 uiterlijk op 25 juni 2012 gedaan moeten worden. Een eventueel daardoor ontstane vordering op de vakorganisatie verloopt na vijf jaar, dus op 25 juni 2017. De consument heeft in die periode niets gedaan om de vordering te stuiten. Verder stond in het advies, voor zover relevant:
"(…) De vraag of er als gevolg van het ontslagbesluit schade is geleden is dan afhankelijk van daadwerkelijk (enig) herstel en de daardoor ontstane re-integratiemogelijkheden, waarmee mw. [naam van de consument] inkomsten had kunnen verwerven. Immers was de loondoorbetalingsverplichting van [naam van de werkgever] de facto geëindigd vanwege het doorlopen van de maximale termijn (tijdens ziekte) en vanwege de volledige arbeidsongeschiktheid. Omdat de herbeoordeling door de verzekeringsarts na een jaar is uitgebleven is derhalve ook geen invulling gegeven aan de prognose van herstel binnen jaar en daardoor ontstane arbeidsmogelijkheden.
Vandaar dat ik ben uitgegaan van de informatie van mw. [naam van de consument] zelf en de informatie van haar medische behandelaars.
(…)
Dat brengt mij op de omvang van de schade c.q. het belang, in de fictieve situatie waarbij het ontslagbesluit (op enig moment) zou zijn vernietigd. Omdat de loonbetalingstermijn tijdens ziekte al was geëindigd zou in die fictieve situatie aan de orde de vraag of mw. [naam van de consument] na 1 juni 2012 of later had kunnen re-integreren in voor haar passende werkzaamheden, met bijbehorende verdiensten. Daartoe heb ik inkomensgegevens bekeken met name vanwege de hierboven genoemde vergelijking.
Zonder daar al te diep op in te gaan blijkt het netto-salaris, laatstelijk in 2012, vanwege diverse inhoudingen op het bruto salaris lager te zijn dan de netto-WGA-uitkering. Uit de overzichten blijkt dat de netto-uitkering in 2012 bijna € 300 netto per maand hoger was dan het nettosalaris. (…)
Hoe dan ook lijkt er, tenminste in het 1e jaar na het ontslag, geen sprake van financieel nadeel terwijl, met de ongunstige prognose in de ontwikkeling van haar handklachten het ongewis is of daarna voor de schadevaststelling rekening had moeten worden gehouden met herstel, re-integratie en inkomsten uit arbeid.

De conclusie is dus dat een eventuele vordering op [naam van de vakorganisatie] is verjaard maar ook dat het maar de vraag is of mw. [naam van de consument] als gevolg van het ontslagbesluit (financiële) schade heeft geleden.
(…)"

2.10 Op 24 augustus 2020 heeft advocaat 2 nog een aanvullend advies uitgebracht over de vraag of zijn eerdere adviezen (bindend advies 1 en bindend advies 2) in overeenstemming zijn met de uitspraak Kifid GC 2020-331 en met de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 18 januari 2018 in relatie tot de schadeplichtigheid van de vakorganisatie. Zijn conclusie is dat aangezien hij het volledige medische dossier van de consument heeft betrokken bij zijn herbeoordeling, dit in overeenstemming is met de uitspraak Kifid GC 2020-331. Ook is zijn herbeoordeling in overeenstemming met de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 18 januari 2018. Anders dan de consument in die uitspraak leest, geeft de Centrale Raad geen oordeel over de (mogelijke) aansprakelijkheid en schadeplichtigheid van de vak-organisatie.

2.11 Hierna heeft de consument zich bij de uitvoerder beklaagd over de bindende adviezen die door advocaat 2 zijn uitgebracht.

2.12 Uitwisseling van standpunten tussen partijen heeft niet tot een oplossing van het geschil geleid, waarna de consument haar klacht aan Kifid heeft voorgelegd.

De klacht en vordering

2.13 In grote lijnen komt de klacht van de consument op het volgende neer. De consument kan zich niet vinden in de beslissing van de uitvoerder om de rechtsbijstand te staken en ook niet in de bindende adviezen die door advocaat 2 zijn uitgebracht. Er kan geen sprake zijn van verjaring omdat zij voor 2018 niet bekend was met de omstandigheid dat zij een opeisbare vordering had op de vakorganisatie. Als leek heeft zij vertrouwd op de kennis en kunde van de vakorganisatie. Dit blijkt ook uit het feit dat de vakorganisatie haar belangen heeft behartigd tot 2018 en dat de vakorganisatie het dossier pas in 2020 heeft gesloten. Ter onderbouwing van haar standpunt heeft de consument tijdens de hoorzitting verwezen naar het arrest van de Hoge Raad van 9 oktober 2020[1]. De consument is daarom van mening dat de uitvoerder bij de uitvoering van de rechtsbijstand is tekortgeschoten en onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld. De consument verwijst in dit verband ook naar de grondwet en het EVRM.

2.14 Daarnaast stelt de consument dat er sprake is van conflicterende belangen omdat de verzekeraar waarvoor de uitvoerder de uitvoering van de rechtsbijstand verricht, ook de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van de vakorganisatie is.

[1] Te vinden op www.rechtspraak.nl onder nummer ECLI:NL:HR:2020:1603

2.15 De consument vordert dat de uitvoering van de rechtsbijstand wordt hervat. Daarnaast vordert zij een bedrag van ruim € 50.000,00 aan schadevergoeding, welk bedrag zij in haar laatste reactie heeft verhoogd tot een bedrag van ruim € 110.000,00, vermeerderd met de wettelijke rente over dit bedrag vanaf 22 september 2017.

Het verweer

2.16 De uitvoerder heeft verweer gevoerd tegen de stellingen van de consument. Voor zover relevant zal de commissie bij de beoordeling daarop ingaan.

3. De beoordeling

3.1 In de kern ziet de klacht van de consument op de vraag of de uitvoerder in de uitvoering van de door de consument gevraagde rechtsbijstand toerekenbaar is tekortgeschoten en of – als dat het geval is – de uitvoerder de door de consument gestelde schade moet vergoeden. De commissie is van oordeel dat dat niet het geval is en legt hierna uit waarom.

3.2 In artikel 7 onder 9 van de verzekeringsvoorwaarden (zie de bijlage) is bepaald dat een verzekerde geen rechten aan de verzekering kan ontlenen als de uitvoerder van mening is dat van de gevraagde rechtsbijstand geen gunstige uitkomst voor de verzekerde te verwachten is. En dat een verzekerde in dat geval een beroep kan doen op de geschillenregeling zoals bepaald in artikel 8 van de verzekeringsvoorwaarden (zie de bijlage).

3.3 De geschillenregeling heeft tot doel een geschil tussen de consument en de uitvoerder over de juridische haalbaarheid en/of aanpak van de zaak te beslechten. Ter uitvoering van die regeling heeft advocaat 2 de juridische haalbaarheid beoordeeld van de zaak van de consument tegen de vakorganisatie. Het standpunt van advocaat 2 heeft het karakter van een bindend advies (zie artikel 7:900 BW inzake de vaststellingsovereenkomst). Dit betekent dat partijen in beginsel aan de bindende adviezen van advocaat 2 gebonden zijn, tenzij gebondenheid daaraan in verband met de inhoud of de wijze van totstandkoming ervan in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Dit komt tot uitdrukking in artikel 7:904 BW. Door de Hoge Raad is bepaald dat voor het oordeel dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat partijen aan het bindend advies worden gebonden, is vereist dat sprake is van ernstige gebreken in deze beslissing[2]. Daarbij is het aan de consument om gemotiveerd te stellen en, bij voldoende betwisting, te bewijzen dat sprake is van een dergelijke situatie.

[2] Hoge Raad 12 september 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZC2427.

Geen kans op succes vanwege verjaring

3.4 De consument stelt dat advocaat 2 in zijn bindende adviezen ten onrechte heeft geconcludeerd dat haar vordering op de vakorganisatie op 25 juni 2017 op grond van artikel 3:310 lid 1 BW is verjaard. Volgens de consument mocht zij als leek vertrouwen op de deskundigheid van de vakorganisatie en had zij in verband daarmee tot 2018 (nog) geen reden om te twijfelen aan de deugdelijkheid van het handelen van de vakorganisatie.

3.5 Artikel 3:310 lid 1 BW bepaalt, voor zover hier van belang, dat een rechtsvordering tot vergoeding van schade verjaart door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon aldus worden opgevat dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade niet volstaat. De verjaringstermijn van artikel 3:310 lid 1 BW begint pas te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen[3]. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid behoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. De hiervoor genoemde regels zien op gevallen waarin de benadeelde onbekend is met of redelijkerwijs in onzekerheid verkeert over het bestaan van schade, de oorzaak van de schade of de voor het ontstaan van de schade verantwoordelijke persoon. Het antwoord op de vraag op welk tijdstip de verjaringstermijn is gaan lopen, is afhankelijk van alle ter zake dienende omstandigheden[4].

3.6 Bij de beantwoording van de vraag op welk moment de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen, kan van belang zijn dat de benadeelde in zijn verhouding tot de aangesprokene mocht vertrouwen op diens deskundigheid en dat hij in verband daarmee (nog) geen reden had om te twijfelen aan de deugdelijkheid van diens handelen. Daarbij kan verder van belang zijn dat de aangesproken partij andere, niet in haar risicosfeer liggende, oorzaken voor het opgetreden nadeel heeft genoemd of anderszins aan de benadeelde geruststellende mededelingen heeft gedaan over de door haar verrichte prestatie of het daardoor te verwachten nadeel. Onder omstandigheden kan een benadeelde dan ook pas geacht worden voldoende zekerheid te hebben dat hij schade heeft geleden als gevolg van tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon, wanneer hij kennis heeft gekregen van een juridisch advies of een rechterlijk oordeel[5].

---

[3] Hoge Raad 24 januari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF0694.
[4] Hoge Raad 14 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3240.
[5] Hoge Raad 9 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1603.

De consument heeft aangevoerd dat zij tot de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 18 januari 2018 zich liet bijstaan door de vakorganisatie en dat zij eerder geen reden had te twijfelen aan de deskundigheid van de vakorganisatie.

3.7 Uit bindend advies 2 leidt de commissie af dat advocaat 2 bij het bepalen van het aanvangsmoment van de verjaring is uitgegaan van een objectief criterium, te weten de vijfjaarstermijn van artikel 3:310 lid 1 BW. De commissie merkt voor de volledigheid op dat de bezwaartermijn tegen het ontslagbesluit van 7 mei 2012 zes weken later af liep, op 18 juni 2012. Maar van meer belang is dat advocaat 2 geen rekening heeft gehouden met de vanaf 2012 tot begin 2018 voortdurende relatie tussen de consument en de vakorganisatie. Met andere woorden, hij heeft deze ter zake dienende omstandigheden buiten beschouwing gelaten. Weliswaar zijn de bindende adviezen uitgebracht vóór het arrest van de Hoge Raad van 9 oktober 2020, maar advocaat 2 had gelet op eerdere jurisprudentie in ieder geval de ter zake dienende omstandigheden moeten laten meewegen in zijn bindende adviezen.[6] Het arrest van 9 oktober 2020 is een verduidelijking van een al bestaande lijn van de Hoge Raad. In deze zin is er een gebrek aan bindend advies 2 en is advocaat 2 op onjuiste gronden tot het oordeel gekomen dat de vordering van de consument op de vakorganisatie is verjaard.

3.8 Anders dan de consument stelt, is de commissie echter van oordeel dat dit gebrek niet betekent dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om partijen aan de bindende adviezen van advocaat 2 gebonden te laten zijn, gelet op het volgende.

Geen kans op succes vanwege het ontbreken van schade

3.9 Advocaat 2 heeft in zijn bindende adviezen ook geconcludeerd dat om de vakorganisatie succesvol aan te spreken er sprake moet zijn van schade als gevolg van het handelen van de vakorganisatie. Uit zijn bindende adviezen blijkt dat niet kan worden aangetoond dat de consument (financiële) schade heeft geleden als gevolg van het niet aanvechten van het ontslagbesluit. Het gaat dan om financiële schade in de vorm van gemiste inkomsten en gemiste mogelijkheden van re-integratie bij de voormalige werkgever. Naar het oordeel van de commissie heeft de consument dergelijke schade, ook in deze procedure, onvoldoende onderbouwd of aannemelijk gemaakt. Dit betekent dat op deze grond door advocaat 2 terecht is geconcludeerd dat er geen kans op succes als bedoeld in artikel 8 onder 4 van de verzekeringsvoorwaarden bestaat.

[6] Hoge Raad 14 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3240.

3.10 Dit brengt de commissie tot het oordeel dat de uitvoerder terecht tot de conclusie is gekomen dat van de gevraagde rechtsbijstand geen gunstige uitkomst voor de consument te verwachten is. Gelet hierop kan de consument niet verlangen dat de uitvoering van de rechtsbijstand wordt hervat.

Conflicterende belangen

3.11 De commissie kan de consument niet volgen in haar stelling dat er sprake is van conflicterende belangen. Naast dat de consument deze stelling niet heeft onderbouwd, constateert de commissie dat de verzekeraar zijn schaderegeling heeft vormgegeven conform artikel 4:65 lid 2 onder a Wet op het financieel toezicht (Wft). Juist om belangen-conflicten te voorkomen is de rechtsbijstandverlening in handen gegeven van een juridisch zelfstandig schaderegelingskantoor, in dit geval de uitvoerder.

Conclusie

3.12 Hoewel in de bindende adviezen bij de bepaling van het aanvangsmoment van de verjaring de ter zake dienende omstandigheden meegewogen hadden moeten worden, heeft de consument haar gestelde schade als gevolg van het niet aanvechten van het ontslagbesluit, ook in deze procedure, onvoldoende onderbouwd of aannemelijk gemaakt. Gelet hierop komt de commissie tot het oordeel dat gebondenheid aan de inhoud van de bindende adviezen van advocaat 2 naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar is.

3.13 Dit leidt de commissie tot de conclusie dat niet is komen vast te staan dat de uitvoerder toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van zijn verplichtingen uit hoofde van de verzekering. Evenmin is gebleken dat de uitvoerder onrechtmatig heeft gehandeld. De klacht van de consument is daarom ongegrond en de vorderingen van de consument dienen dan ook te worden afgewezen.

Openstellen hoger beroep

3.14 De uitvoerder heeft de commissie verzocht om in deze zaak beroep open te stellen bij de Commissie van Beroep. De commissie ziet geen belang dat rechtvaardigt dat beroep moet worden opengesteld. Het verzoek wordt daarom afgewezen.

4. De beslissing

De commissie wijst de vorderingen af.

Deze uitspraak is een bindend advies. Tegen deze uitspraak kunt u beroep instellen bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening als wordt voldaan aan de vereisten van artikel 2 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Voor het instellen van beroep geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Het reglement van de commissie van beroep en meer informatie over het instellen van beroep kunt u vinden op de website www.kifid.nl/in-beroep-gaan-bij-kifid.

Binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen tot herstel van vergissingen in de uitspraak zoals schrijffouten, een verkeerde naam/datum of rekenfouten. De beslissing van de geschillencommissie in de uitspraak kan hiermee niet ter discussie worden gesteld. Binnen een maand na de verzenddatum van de uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen om de uitspraak aan te vullen als u vindt dat de geschillencommissie niet heeft beslist over alle onderdelen van uw vordering. Dit ziet niet op de situatie waarin u meent dat de geschillencommissie in haar uitspraak niet uitdrukkelijk al uw argumenten, ter onderbouwing van uw vordering, heeft behandeld. Meer informatie hierover staat in artikel 40 van het reglement van de geschillencommissie, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten.

Bijlage - Relevante bepalingen uit de verzekeringsvoorwaarden

"(…)
Artikel 7
Gang van zaken
(…)
9. Als DAS van mening is dat van de gevraagde rechtsbijstand geen gunstige uitkomst voor de verzekerde te verwachten is, stelt zij de verzekerde daarvan onder opgave van redenen op de hoogte. In dit geval kan de verzekerde geen rechten aan de verzekering ontlenen, tenzij hij een beroep doet op de geschillenregeling, zoals vermeld in artikel 8.

Artikel 8 Geschillenregeling
Als een geschil ontstaat: (…)
4. over de behandeling van de zaak
Als de verzekerde bezwaar heeft tegen het oordeel van DAS over het te verwachten gevolg van de door haar te verlenen of verleende rechtsbijstand, of over de wijze van de behandeling van de zaak door DAS, zal DAS de zaak op kosten van DAS voorleggen aan een door de verzekerde gekozen raadsman, die een juridisch advies daarover zal uitbrengen. (…) Deelt de gekozen raadsman het standpunt van DAS (…) niet, dan kan de verzekerde de verdere behandeling van de zaak op kosten van DAS laten overnemen door een raadsman van zijn keuze. Deze is niet de raadsman, die het juridisch advies heeft uitgebracht, of een van zijn of haar kantoorgenoten. Deelt hij het standpunt van DAS of de door haar gekozen raadsman wel, dan heeft de verzekerde het recht de zaak over te nemen en op eigen kosten voort te zetten. Deze kosten worden alsnog door DAS vergoed, als de verzekerde het door hem beoogde resultaat alsnog heeft bereikt.
(…)"